

Bu site benim babamın malı değil. Babam zamanında Internet yoktu, onun için babamın malı olması biraz zor.

Bir süre önce, hangi yapacağım işten kaçıyordusam, Ahmet Turan Alkan'ın buna benzer başlayan bir yazısını okumuştum. Adamcağızı zamanında severdim, *Üç Noktanın Söylediği'ni* gençlik yıllarımda okumuştum, Zaman'daki yazılarını da arada sırada okurdum. Mısır darbesinden sonraki başlığında İhvan'a şiddet iftirası atan yazıya kadar, *edebiyatı fazla olmuş* dışında fazla eleştirilecek tarafı yoktu. *Fazla sağduyulu* da denebilir de, gazete yazarı fazlasını bekleyemeyiz.

Bendeniz *yazıda edebiyatı* tatlının şekeri cinsinden değil, yemeğin tuzu kabilinden anlarım. Eğer tuz belliyse, çok uğraşılmış da olsa o yemekten lezzet alamazsınız. Edebiyatın da belli olanı yazıyı ve okuru sıkar. Zamanında bize hocalık yaptığını sanan Mehmet (soyadını unuttum) isimli bir romancının yazılarında da benzeri aklıma gelmişti.

Neyse, dediğim gibi, burası babamın malı değil, kendi malım. Alan adına senede 10, *hosting'ede(diersitelerinkideda* veriyorum ve biraz da zaman ayırıyorum. Bunlar harici bir giderim olmadığı için reklam almaya gerek görmedim. Buraya günde kaç kişinin geldiğini bile bilmiyorum. Uzun zaman önce Google Analytics'le takip ederdim, artık o takibi de bıraktım.

Bunları niye anlattığımı soracak olursanız: Sağolsun, geçenlerde Arşivlemesem Olmazdı'da buradaki birkaç yazıyı gördüm ve *acaba her daim böyle gündemle alakalı şeyler yazmamı bekleyenler olur mu?* diye bir merak gelişti. Gündeme bugünlerdeki gibi ufak kasaba boğuculuğu çöreklediğinde, kendimi dışına atmak için elimden geleni yapıyorum. Elimden gelen de yazmak. Neticesini etkileyemeyeceğim olaylar hakkında fazla çene ve parmak yormayı akıllıca görmüyorum. Her yaptığım iş akıllıca değil, ben de gündeme dair gereğinden fazla yazdım, haddizatında yazının kendisi de pek akıllıca sayılmaz velakin, haftada üç beş gün *bugün ne yazsam?* sorunu yaşayacak veya yazılardan para alıp, millete kanaat öğretmeye heves edecek kadar da, hamdolsun, kendimi kaybetmedim.

O sebeple, eğer gündemle ilgili *çok değerli* görüşlerimi merak edenler varsa, merak etmesinler. Gülen'in ceket üstünden ölçtürdüğü tansiyon kadar akılda kalmayan (ve adamın her dediğini anlayanların dışında kimsenin anlamadığı ve tabii her dediğine inananların dışında kimsenin inanmadığı) sözlerine mesela, yorum yapamayacağım. *Umurumda değil* demek istemiyorum ama değil. İçimdeki yangın ne onunla, ne hükümetle ilgili.

Bugün sabahtan beri oğlumu özlüyorum. İki buçuk gündür iki buçuk yaşındaki efendiden uzaktayım ve özledim. Yakında ağlamaya da başlarım. İnsanları (ve diğer fanileri) fazla sevmekten korkarım, bu oğlancığ da fazla sevmekten korkuyorum. Bunun bir çaresi var mı acaba?

Bugün Ankara'dan Bursa'ya gelirken, geçen gün dinlediğimi sandığım ama aklımda hiçbir şey kalmayan Watts *vaazlarından* birini daha dinledim. *Out of Your Mind* imiş serinin adı, bu da 5. bölümü

imiş.

/Aydınlanma/ (satori, nirvana vs.) üzerine bir takım laflar etmeye hazırlanıyorum, kafamda dönüyor şimdilik, o kısmını oraya saklayayım. Ancak ölümden bahsederken, hayatı anlamanın da ancak ölümü anlamakla mümkün olacağını, halbuki ölümü anlamamak için ölümden başka bir şeye çevirmeye çalıştığımızı söylüyordu. Ölümü ölümlükten çıkarmak, işte, mufred insana ölümden sonra hayat vaad etmek oluyor sanırım.

Bu konuda, *ölümden sonraki hesap* konusunda imanımı tarttığım oluyor. Bunun zor bir konu olduğu aşkar, ölümü hayata bağlayan, bugünü ölümün ertesine bir projektör gibi yansıtan inanç: *Bugün ne yaptıysan, yarın onun hesabını vereceksin*.

Bu inancı *ölümden kurtulmak* için mi uydurdular? Ölümü, olduğu haliyle anlamak yerine, dünya hayatını düzenleyen bir manivela haline getirmek mi istediler?

Kitab-ı Hakim, *Allah'ın varlığı* üzerinde bir isbata girişmez; ancak Allah'ın varlığının bir ahireti gerektirdiğini, aksi halde Allah'ın (haşa) zalim ve insanın bu hayatta yaşadığı sıkıntıların manasız olacağını anlatır. *Kötülük* problemini sadece dünyadaki olaylara bakarak çözmek mümkün değil.

Bu işin çözümü olarak *hiçbirimiz aslında yokuz* veya *hepimiz biriz* demek iddialı bir şaşırtmaca gibi görünüyor. Kendime *ölüm hepsinin sonu olsa?* diye sorduğumda, *hayırrrr!* diye bir cevap almıyorum; kuralları ben koymadım, eğer takdirde *ba'su ba'd'el-mevt* yoksa, *bir dakika, bize böyle böyle söylenmişti* diyecek imkanım da yok. Meseleyi Allah'ın *mecburiyeti* gibi görmekten haya ederim, diriltmeyecekse diriltmez.

Bununla beraber sunulan düşünce yapısının da, en az ölümden sonraki hayat kadar inanca muhtaç olduğu ve insanı başka bir şekilde *öldürdüğü* kanaatindeyim. Hayatı sadece dünyevi bir akış ve bir biyosferde organizmaların birbirinin tepesinde tekamül etmesi diye okuyabilirsiniz; insanın da diğer hayvanlardan daha özel olmadığını, birbirini yiyen insanların, ceylan yiyen aslanlardan daha fazla *adaleti* haketmediğini iddia edebilirsiniz. Bunların hepsi, insanın *diğer varlıklardan biri* olduğuyla aynı kapıya çıkar.

/Neden bu soruları insan soruyor?/ dediğimde bir cevap var mı? *Bunu insan sormuyor, bunu kainat kendi kendine soruyor* diye bir cevabı var, ben mesela kainattaki bir şuur damlası olarak, onun kendine açılan gözlerinden biriyim ve *neden varım?* diye sorduğumda, kainat da bu soruyu sormuş oluyor.

Ancak, sevgili panteist (veya her neyse), neticede, ufacık da olsa bir şuurumun olduğunu ve bunun şuuruzca bana dahil olan kainatın diğer kısımlarından farklı olduğunu herhalde kabul edebiliriz. Bazı şeyleri yapabiliyorum ve bazılarını yapamıyorum. Bazı sözleri söyleyebiliyorum, bazı dilleri konuşabiliyorum, bazı problemleri çözebiliyorum, bazı insanları seviyor ve onlara yardım ediyorum ve bazılarından uzak duruyorum. Şimdi, sen, bu iradenin de, diğer bütün her şey gibi *otomatik* olduğunu söylüyorsan veya bu iradeyi yok edip, *kainatın* iradesine bağlanmamı istiyorsan; kainat mı iradesini bana teslim etmiş oluyor, ben mi kainata irademi teslim etmiş oluyorum?

Bu ben miyim, o mu, aynıysak neden ayrı gibi yapıyoruz, ayrıysak neden aynı gibi yapıyoruz, zorumuz ne?

İki irade olduğunu ve küll iradenin, cüzz iradeyi sigaya çekeceğini düşünmek daha anlamlı değil mi?

Bazen aydınlanma (veya *erme*) dediklerinin, insanların karşısına geçip, *aydınlandım* diyecek cesareten başka bir şey olmadığını düşünüyorum. Bu hikayeler de gelebilecek sorulardan kaçma yolu: *Hepimiz biriz, o halde haydi bu soruları unutup sevişmeye bakalım.*